

Arrest

nr. 341 805 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X op 23 september 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 december 2023 dient K. F., het minderjarig kind van verzoekende partijen, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 6 september 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 september 2024 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2023 werd ingediend en geactualiseerd op 21.08.2024 door :

Minderjarig kind:

(...)

Ook gekend als : (...)

Wettelijk vertegenwoordigd door mevrouw A. B. (...) en de heer F. I. (...).

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name een SIS-kaart geldig tot 06.02.2012, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Een SIS-kaart (SIS = Sociale Identificatie Systeem) was een Belgische kaart die tot 2014 werd gebruikt om personen te identificeren binnen het sociale zekerheidssysteem. Het was geen officieel identiteitsdocument. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: "(...)"

2. Artikel 9bis Vreemdelingenwet vereist dat de betrokken vreemdeling beschikt over een "identiteitsdocument".

In artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient te worden begrepen.

Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoot. Daaruit volgt dat, slechts wanneer de identiteit van de aanvrager voldoende onzeker is, de aanvraag enkel dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoot" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De wetgever heeft aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is

en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St., Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 33).

Het komt dus aan de betrokken vreemdeling toe om, in beginsel, bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit, maar de vaststelling van de identiteit mag hiertoe niet beperkt zijn. De doelstelling (ratio legis) bestaat er immers in om met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager te kunnen vaststellen.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 6 september 2024 werd door de verzoekende partij een kopie toegevoegd van zijn SIS-kaart, zijn geboorteakte en een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen van 3 oktober 2018.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens enkel aangehaald dat verzoeker een SIS-kaart heeft toegevoegd aan de aanvraag. De overige aangehaalde documenten werden niet betrokken in de gemaakte beoordeling zoals deze blijkt uit de bestreden beslissing, waardoor deze beoordeling van verweerder onvolledig is. Minstens motiveert verweerder niet waarom deze documenten niet werden beoordeeld.

4. De gemachtigde ziet vervolgens in de bestreden beslissing (stuk 1) volgende redenen waarom de SIS-kaart niet kan aanvaard worden als een “identiteitsdocument” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, met name:

- doordat “de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart” en;

- “Een SIS-kaart (SIS = Sociale Identificatie Systeem) was een Belgische kaart die tot 2014 werd gebruikt om personen te identificeren binnen het sociale zekerheidssysteem. Het was geen officieel identiteitsdocument.”

5. Vooreerst, blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat deze beslissing rechtstreeks gestoeld is op de omzendbrief van 21 juni 2007 (de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006).

De verwerende partij steunt zich expliciet op punt II C 1-b van deze omzendbrief waarbij het begrip “identiteitsdocument” wordt omschreven als “een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart”. In de bestreden beslissing wordt expliciet naar deze bepaling verwezen en wordt dit als een verplichting beschreven: “de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart” (stuk 1, eigen accentuering), terwijl artikel 9bis Vreemdelingenwet niet nader toegelicht wat onder “identiteitsdocument” dient te worden begrepen (zie hierboven).

De gemachtigde hanteert punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 derhalve als een verplichting (“moet”), hetgeen niet voorzien is in artikel 9bis Vreemdelingenwet. De gemachtigde kent derhalve een reglementaire draagwijdte toe aan punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007.

Omzendbrieven kunnen in principe geen verordenend karakter hebben en bijgevolg ook geen nieuwe en dwingende rechtsregels creëren (RvS 8 januari 2009, nr. 189.323).

Naar de inhoud van de omzendbrief van 21 juni 2007 dient deze evenwel te worden gekwalificeerd als een verordenende omzendbrief.

Verordenende omzendbrieven hebben tot doel een dwingende rechtsregel te formuleren die moet worden nageleefd door degenen tot wie de omzendbrief is gericht (RvS 15 oktober 2009, nr. 196.968).

Om verordenend te zijn moet de omzendbrief:

- een nieuwe regel aan de bestaande rechtsorde toevoegen;

- de auteur de bedoeling hebben om de richtlijnen die in de omzendbrief vervat zijn verplicht te stellen;

- de overheid die de omzendbrief uitvaardigt, heeft de bevoegdheid om degene die de richtlijn moet toepassen te binden;

- tevens beschikt die overheid over de middelen om de handhaving van de richtlijnen af te dwingen.

(RvS 15 oktober 2009, nr. 196.968; RvS 29 oktober 1991, nr. 37.962; RvS 13 januari 1992, nr. 38.479,13; Zie ook K. LEUS, “Omtrent het rechtskarakter en de rechtswaarde van bestuurlijke omzendbrieven: stand van zaken anno 1993”, T.Gem. 1994, 46-64).

Aan deze criteria is voldaan:

- de omzendbrief voegt iets aan de wet toe, aangezien het begrip “identiteitsdocument” wordt gedefinieerd als “een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart”; deze criteria zijn niet in de Vreemdelingenwet of een andere bestaande reglementering voorzien waardoor deze bijgevolg iets toevoegen aan de bestaande reglementering (RvS 5 februari 2009, nr. 190.178).

- de omzendbrief is voldoende abstract en algemeen geformuleerd, aangezien ze betrekking hebben op elke vreemdeling die zich baseert op artikel 9bis Vreemdelingenwet om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

- de auteur van de omzendbrief heeft de bedoeling om de omzendbrief verbindend te stellen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing; niets wekt de indruk dat het hier om een verblijvende richtlijn gaat.

- de omzendbrief is opgesteld en bekendgemaakt door een overheid die over de bevoegdheid beschikt die het haar mogelijk maakt bij betwisting de naleving van de door haar uitgevaardigde normen af te dwingen. Gelet op de criteria gehanteerd door de Raad van State dient de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 te worden gekwalificeerd als een verordenende omzendbrief. De bestreden beslissing is hierop gebaseerd, zoals woordelijk blijkt.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat aan de omzendbrief van 21 juni 2007 waarop de bestreden beslissing is gestoeld, een reglementaire draagwijdte moet worden toegeschreven.

Aan een verordenende omzendbrief worden dezelfde rechtmatigheidseisen gesteld als aan alle verordenende besluiten, zoals onder andere het voorafgaand advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving – behoudens dringende noodzakelijkheid – en de publicatie in het Belgisch Staatsblad.

Op grond van artikel 3, §1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dient het ontwerp van deze omzendbrief aan de afdeling wetgeving van de Raad van State te moeten worden voorgelegd.

Zulks is niet gebeurd, waardoor de omzendbrief van 21 juni 2007 onwettig is.

De bestreden beslissing heeft zich derhalve ten onrechte gebaseerd op de omzendbrief van 21 juni 2007 om de bestreden beslissing te onderbouwen, waardoor deze eveneens onwettig is.

6. In tweede instantie stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de voorgebrachte SIS-kaart van verzoeker niet kan worden aanvaard omdat “Een SIS-kaart (SIS = Sociale Identificatie Systeem) was een Belgische kaart die tot 2014 werd gebruikt om personen te identificeren binnen het sociale zekerheidssysteem. Het was geen officieel identiteitsdocument”.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de SIS-kaart van verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen verweerder stelt, wel degelijk dienstig is om de identiteit van verzoeker vast te stellen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De SIS-kaart vormt een identificatiedocument. Verzoeker kon aan de hand van deze officiële kaart, nota bene uitgegeven door de Belgische overheid, worden geïdentificeerd. De SIS-kaart toont aan wie verzoeker is en dat hij rechten had binnen het sociale zekerheidssysteem. Dit kan slechts enig nut hebben als de identificatie van verzoeker hiermee mogelijk is. Dit is een essentieel onderdeel van het nut van de SIS-kaart.

Dit document is afdoende om, overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet, te worden begrepen als een “identiteitsdocument”.

Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoot. Daaruit volgt dat, slechts wanneer de identiteit van de aanvrager voldoende onzeker is, de aanvraag enkel dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoot” (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Het komt dus aan de betrokken vreemdeling toe om, in beginsel, bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit, maar de vaststelling van de identiteit mag hiertoe niet beperkt zijn. De doelstelling (ratio legis) bestaat er immers in om met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager te kunnen vaststellen.

Dit is het geval met de voorgebrachte SIS-kaart, in tegenstelling tot hetgeen verweerder stelt in de bestreden beslissing. Verzoeker kon aan de hand van deze officiële kaart, nota bene uitgegeven door de Belgische overheid, worden geïdentificeerd. De SIS-kaart toont aan wie verzoeker is en dat hij rechten had binnen het sociale zekerheidssysteem. Dit kan slechts enig nut hebben als de identificatie van verzoeker hiermee mogelijk is. Dit is een essentieel onderdeel van het nut van de SIS-kaart.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen

voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel door de bestreden beslissing geschonden achten.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de zoon van verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de aanvraag "niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde", waarbij genoegzaam wordt overwogen dat de voorgelegde SIS-kaart niet kan worden "aanvaard als zijnde een identiteitsdocument".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij hekelen dat de geboorteakte en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen niet betrokken werden in de gemaakte beoordeling en dat minstens niet wordt gemotiveerd waarom deze documenten niet werden beoordeeld, doch zij gaan eraan voorbij dat wordt overwogen dat de aanvraag "niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart". Dat een vonnis van een rechtbank en een geboorteakte geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een nationale identiteitskaart zijn, is evident. De formele motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
  - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.
- (...)"

De bedoeling van deze bepaling is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel, onontbeerlijk is. De machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er moet worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 51 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: omzendbrief van 21 juni 2007), die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt:

"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."

Voorts blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 51 2478/001, p. 12). De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de aanvraag niet vervuld is omdat deze aanvraag "noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is", waarbij wordt overwogen dat de voorgelegde SIS-kaart niet kan worden "aanvaard als zijnde een identiteitsdocument" daar dit een Belgische kaart is "die tot 2014 werd gebruikt om personen te identificeren binnen het sociale zekerheidssysteem" en die "geen officieel identiteitsdocument" was en bovendien "de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart".

Verzoekende partijen laten vooreerst gelden dat verwerende partij punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 hanteert als een verplichting, terwijl dit in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voorzien is. Voorts voeren zij aan dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing ten onrechte heeft gebaseerd op de omzendbrief van 21 juni 2007 nu deze dient te worden gekwalificeerd als een verordenende omzendbrief en het ontwerp ervan niet is voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State, terwijl dit moest gebeuren. Hierdoor is volgens hen de omzendbrief van 21 juni 2007 onwettig en is de bestreden beslissing eveneens onwettig omdat deze ten onrechte is gebaseerd op deze omzendbrief.

De Raad stelt evenwel vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing steunt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt uit dit artikel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gepaard moet gaan met een identiteitsdocument en wordt in de Memorie van Toelichting over deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is". Het was dus de wil van de wetgever om de term "identiteitsdocument" uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet strikt te interpreteren als "zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel". De omzendbrief van 21 juni 2007 weerspiegelt slechts het gestelde in de Memorie van Toelichting waar wordt verduidelijkt dat enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard kunnen worden. De omzendbrief geeft aldus geen eigen interpretatie aan het begrip 'identiteitsdocument' uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doch geeft slechts weer wat in de reeds voornoemde Memorie van Toelichting kan worden gelezen en voegt dan ook geen voorwaarde toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maken verzoekende partijen dus niet aannemelijk dat de omzendbrief van 21 juni 2007 dient te worden gekwalificeerd als een verordenende omzendbrief die een nieuwe regel aan de bestaande rechtsorde toevoegt. Hun betoog over de rechtmatigheidseisen die worden gesteld aan verordenende omzendbrieven en hun vaststelling dat de omzendbrief van 21 juni 2007 hieraan niet voldoet, is dan ook niet dienstig. Zij maken aldus niet aannemelijk dat de omzendbrief van 21 juni 2007 onwettig is noch dat de bestreden beslissing eveneens onwettig zou zijn doordat deze beslissing zich ten onrechte heeft gebaseerd op deze omzendbrief.

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat de SIS-kaart wel degelijk dienstig is om de identiteit vast te stellen van hun zoon nu deze *“aan de hand van deze officiële kaart, nota bene uitgegeven door de Belgische overheid, (kon) worden geïdentificeerd”*. Dit document is volgens hun dan ook afdoende om overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te worden begrepen als een identiteitsdocument. De Raad herhaalt dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoon”* en dat een identiteitsdocument, *“zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is”*. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing in die zin vast dat de aanvraag *“niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart”* en lichtte toe dat de voorgelegde SIS-kaart niet kan worden *“aanvaard als zijnde een identiteitsdocument”* daar dit een Belgische kaart is *“die tot 2014 werd gebruikt om personen te identificeren binnen het sociale zekerheidssysteem”* en die *“geen officieel identiteitsdocument”* was en bovendien *“de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart”*. Verzoekende partijen tonen met voorgaand betoog niet aan dat verwerende partij, door op dergelijke manier te motiveren, in strijd handelt met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of niet op een zorgvuldige manier heeft rekening gehouden met de doelstelling van deze bepaling. Zij tonen niet aan dat verwerende partij *in casu* onwettig optrad door te oordelen dat de door hen voorgelegde SIS-kaart geen geldig identiteitsbewijs is. Het enkele gegeven dat de zoon van verzoekende partijen rechten had binnen het sociale zekerheidssysteem betekent op zich niet dat hij vrijgesteld is van de ontvankelijkheidsvoorwaarde om een identiteitsdocument in te dienen op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Minstens maken verzoekende partijen het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN